

Konečná (KSČM): Trapná hra na demokracii

Jistě jste zaznamenali, že v posledních měsících dochází ze strany prezidenta Pavla ke kompletní přestavbě našeho Ústavního soudu.

Nedávno jsme byli svědky další fáze, kdy Senát hlasoval o návrhu prezidenta na tři nové soudce. A jako vždy jsme byli svědky trapné a nedůstojné hry na demokracii mezi nejvyššími českými ústavními činiteli. Jako vždy jsme také byli poslední dva týdny vystaveni mediální mlze o tom, jak senátoři nejsou ze jmen soudců, které jim představil pan prezident, příliš nadšení. Jenomže my už naše senátory velice dobře známe a víme, že

sice rádi a hlasitě štekají, ale v jádru jsou to vůči Petru Pavlovi jenom takoví roztomilí bišonci, kteří nekousnou a zvolili by mu za soudce ústavního soudu i Andreje Babiše, kdyby jim ho navrhnul. Protože jak já na bráchu, tak brácha na mě, že?

Senát, který jediný může do volby prezidenta zasahovat, tak znovu neplní svoji základní funkci. Prezident Pavel si zcela nekontrolovaně dosazuje své lidi, navázané navíc na své sponzory z volební kampaně, do jedné nejdůležitějších a nejmocnějších ústavních institucí v zemi. Což v éteru úplně zaniklo, protože se zvolila chytrá zastírací taktika skandálu ohledně komunistické minulosti jednoho z kandidátů.

Kromě oligarchizace českého ústavního prostoru má celá záležitost i jiný rozměr. Pokud se podívám na Pavlem dosud schválený seznam soudců, přijde mi, že jeho proklamace o názorové rozmanitosti soudců je jen jedna z jeho dalších líbivých marketingových frází. V jádru nominuje pouze soudce aktivistické, tzn. spíše s liberálními názory v oblasti, jako je problematika LGBTQ+, migrace či obecně otázky lidských práv v moderním světě a jejich průrůstání do veškerých politik státu.

Tedy sami tak nepřímou podporují Ústavní soud, aby o těchto otázkách, o kterých by měli především rozhodovat přímo zvolení zástupci lidu, rozhodoval místo nich on. Jak by řekl klasik: „To neděláš s těmi zápalkami dobře, Jaromíre.“ Aby se páni senátoři za pár let nedivili, co na ně vypadne z rozhodovací praxe Ústavního soudu.

Tichá dohoda o tom, pojďme se kluci trochu navenek poškorpit, ať to nevypadá příliš okatě, neapanuje však jen mezi Senátem a panem prezidentem. V blahé paměti můžeme mít tanečky a výhrůžky pana Pavla na podpis zákona, rušícího valorizaci důchodů, či dílčí rozpočtová opatření, u kterých pan prezident uvedl, že si není jistý jejich ústavností. Voják zůstane v jádru vždy vojákem, sklapne paty a poslušně splní rozkaz. Zvláště pak když jde o naše kluky, že?

Nebyl si jistý jejich ústavností, ale přece podepsal. A já se ptám, co médiu nekriticky zbožňovaní prezidentovi poradci prof. Kysela, či docent Lebeda? Jak ti si plní své role strážců demokracie, do kterých se sami pasovali. Nestydí se aspoň trochu za tuto trapnou šarádu? Pan profesor Kysela neumí posoudit ústavnost zákona a sám rozhoduje o tom, kdo bude nebo nebude ústavní soudce?! Od profesora Kysely jsem zaznamenala akorát neskutečný výrok, že existuje tichá dohoda ve smyslu, že na Ústavní soud mohou maximálně dva bývalí členové KSČ.

Já se nechci dotknout pana profesora, ale trapnější a nedůstojnější výrok jsem neviděla od nějakého odborníka již dlouho. Jestli takto opravdu probíhá výběr nejdůležitějších soudců v zemi, soudců, jež mají soudit společenskou dohodu, tak radši nechci vědět o zasedání této expertní skupiny, které pan profesor předsedá, pro svůj duševní klid už vůbec nic. Nehledě na to, že ve vzduchu visí také otázka, jak ještě dlouho chtějí pseudoelity hrát hru ohledně bývalých komunistů, když si na Hrad zvolili jednoho kariérního komunistického bigoše a druhého kariérního soudce, který prokazatelně odsoudil pachatele v STB vykonstruovaném procesu.

A takto my si tu žijeme. **Komunista je zlý jenom tehdy, když nejde na ruku současnému establishmentu, jinak je to tzv. hodný, tedy napravený komunist.** Vítejte v nové, lepší korporátně – oligarchické České již brzo ne republice.

Odbornost u Pavla zřejmě nerozhoduje

Prezident Petr Pavel Roberta Fremra novým ústavním soudcem prozatím nejmenuje. A to navzdory tomu, že on sám jej doporučil Senátu schválit. Souhlas horní komory získal Fremr minulý týden. Pavel chce prostudovat a konzultovat s odborníky nové informace o Fremrově působení v trestní justici před listopadem 1989.

Prezident po setkání s končícím předsedou Ústavního soudu (ÚS) Pavlem Rychetským, designovaným předsedou Josefem Baxou a plénem soudu řekl novinářům, že nechce situaci »lámat přes koleno« nebo uspěchat. Délku prozatímního odkladu nespecifikoval. Jde zejména o to, že Fremr údajně také vynášel rozsudky nad emigranty. »V okamžiku, kdy nebudou žádné další nové informace, přijmu rozhodnutí,« řekl Pavel.

Média v posledních dnech rozebírala zejména rozhodování Fremra v takzvané kauze Olšanské hřbitovy z roku 1988. Pavel minulý týden v Senátu uvedl, že zatím nedostal žádná fakta, která by prokázala, že Fremr jako soudce nebo jako člověk v souvislosti s tímto případem selhal. Fremr podle něj získal nominace od nejvyššího počtu právních institucí, na které se při výběru ústavních soudců obrátil. Respekt si v minulosti získal jako soudce českého Nejvyššího soudu, člen Mezinárodního trestního tribunálu pro Rwandu a soudce i místopředseda Mezinárodního soudu. V posledních letech je místopředsedou Vrchního soudu v Praze.

S vysokoškolským pedagogem Jan Svatoň, poslední nominant předchozí hlavy státu Miloše Zemana.

Pavel poté navrhl soudce Josefa Baxu a Danielu Zemanovou a také ústavního právníka Jana Wintra. S nominacemi uspěl v Senátu, stejně jako později, když navrhl profesorku občanského práva Kateřinu Ronovskou a soudce Veroniku Křestňanovou s Fremrem. Baxa bude od úterý novým předsedou ÚS po Pavlu Rychetském, Ronovská je místopředsedkyní. Na jmenování čekají Křestňanová a Fremr.

(jad) iportal24

Válková rada lékové pomoci

ČR neopouští léková krize: výpadky léčiv a nedostupnost základních léků, jako je Endiaron. Přitom ministr zdravotnictví Válek opakovaně sliboval lékový komunismus: každému nemocnému podle jeho potřeb. Skutečností je ale reálný socialismus 80. let 20. století a krize v době 5demoliční vlády hlásící se k hodnotám prezidentským, jako je např. humanitární bombardování, se zvětšuje. Jestliže nás na konci minulého roku trápila krize nurofenová, dnes nás trápí krize endiaronová. Jdeme od bolesti k průjmu a Endiaron bude prý až v lednu příštího roku. Co na to ministr Válek? Já za nic nemůžu, já nic nemůžu. Ministři

za TOP 09 jsou malí páni, to trh, koronavirus, Čína a válka na Ukrajině. Vláda s rukama v klínu s tím nemůže nic dělat. Jen postavit komisi pro dostupnost léčivých přípravků. Když je každá rada drahá, pomůže lékový sovět. Je třeba zasednout a diskutovat. Komise zasedala více jak 20krát a bez výsledku. Kdo v této »radě lékové pomoci« sedí, to se mi nepodařilo na základě zákona o svobodném přístupu k informacím zjistit. Důvodem je prý ochrana osobních údajů. Inu situace z 80. let 20. století. Nic by však nemělo být utajováno; žádné TOP 09 SECRET! Ministerstvo ale mlčí, a když nemlčí, tak mlží a ministr lékařské humanity se na sociální síti Twitter raději věnuje komentování konfliktu na Ukrajině. Tam je cílová skupina jeho voličů nebo klientů. Tanky Leopard jsou mu bližší než české zdravotnictví. Inu, profesor ze zlaté lodi. Nevíme, jestli má místopředseda TOP 09 telefon na A. Babiše, ale jeho schopnost vyřídit něco pro nemocné končí na jeho naivitě. V globálním kapitalismu jsou klíčem k řešení lékové politiky komunisté. Zásluhou globálních kapitalistů je největším výrobcem léčiv Čína, následována Itálií, Indií a Švýcarskem. Bez problémů by tedy šlo zajistit dostupnost. Stačí jen chtít: kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody. Jenže velkým spojencem TOP 09 a ODS je Tchaj-wan, tak možná léky získáme od nich. Můžeme se modlit s lidovci; možná nám léky dodá nějaký ten Lidlove. Ale doufejme, že nevypukne konflikt s Čínou, pak by u nás mohli být mrtví, aniž by po nás Čína vystřelila. Ani by nemusel zasedat tajný lékový sovět. Každý má právo na ochranu zdraví, ale nedostatek základních léčiv ohrožuje zdraví občanů ČR. O tom žádná! Naplnění enátor **Marek Hilšer** z klubu Starostů na sociální síti X uvedl, že Fremr mezi lety 1983 a 1985 také odsoudil přes 100 lidí za emigraci. V dopise, který spolu se senátkou **Hanou Kordovou Marvanovou** (za ODS) pak napsali Pavlovi, uvedli, že přítomnost Fremra na ÚS je nevhodná. Pavel chce nyní jednat s nespokojenými senátory i předsedou Senátu Milošem Vystrčillem (ODS), konzultovat bude i s historiky.

Jako trestní soudce působil před listopadem 1989 také Baxa. Dnes připustil, že i on možná řešil jednu kauzu opuštění republiky. »Já už si to dnes nevzpomínám, možná jsem soudil jeden případ. Ale nemám tak dobrou paměť, abych z těch mnoha tisíců případů, které jsem rozhodl, abych si pamatoval na všechny,« řekl Baxa.

ÚS je nyní uprostřed personální proměny. Rodí se jeho čtvrtá sestava v historii samostatného Česka, každou z nich formoval jiný prezident. Soud letos posílil nejprve Listiny základních práva a svobod, tohle 5demoliční vládu nezajímá. Mluví více než A. Babiš, ale skutek utek. Čí zájmy vlastně hájí? Stačí se totiž podívat na to, kdo je dnešním vlastníkem společnosti Zentiva. Je to zahraniční kapitál, přesněji Američané. Proč nám tedy nepomohou oni? Kola globálního byznysu se točí dál a lidem se točí hlava, když shání léky. Ministr ze zlaté lodi, nelidský ministr asociální strany ve svetr TOP 09. iportal Jan Klán

Poučení z Hirošimy a Nagasaki

V těchto dnech jsem si mohl – a se mnou desetitisíce uživatelů – na Seznamu přečíst informaci, že ruský představitel Medveděv, bývalý prezident a premiér, ale stále velmi vlivný člen ruského vedení, vyhrožoval prý Evropě atomovými zbraněmi. Měl reagovat na slova o použití »taktických nebo vůbec jaderných zbraní« v dnešním konfliktu a na případnou reakci Ruska, kdyby začalo prohrávat. Je-li to pravda, nevím. Nevěřím příliš našim mainstreamovým médiím. Jsou placeny za propagandu, nikoli za poskytování informací. Na rozdíl od údajného výroku Medveděva však vím, že jedna z našich pro boj nadšených dam, novodobá Vlasta (viz *Jirásek Dívků válka*), to skutečně s použitím jaderných zbraní proti Rusku myslela vážně (*Langšádlová: Jaderná válka s Ruskem by byla bojem za svobodu.*). Kdyby ne, pak by jistě zveřejněnou větu následně dementovala, nebo dokonce podala žalobu na jejího zveřejnítele. To se nestalo.

Také jeden z amerických generálů, podle internetu, se o použití atomové zbraně v souvislosti s událostmi na Ukrajině zmínil. Mohl to být podvrh. Ale nemusel. Dementováno to nebylo. Ale v současném šílenství bych se ani nedivil.

Pokud jde o Medveděva, těžko by nějaký údajně svůj výrok anebo bluf, vyřčený jen jako hrozbu v reakci na něco, co neznáme, u nás dementoval. Jen jedno vím jistě, že Zelenského parta by svůj závazek z Budapešti, že nebude jadernou zemí, ráda zrušila. Také to už zaznělo éterem...

Použití atomové zbraně v jakémkoli konfliktu je zločin. Někdo však musí začít. Pak ten druhý z opačného břehu. Pak už se nikdo nebude ani ptát, kdo vlastně začal.

Dne 6. srpna, je tomu právě sedmdesát osm let, co první z takových bomb byla shozena na pulzující město. O tři dny později druhá. V tom prvním jednorázově zahynulo přes devadesát tisíc a následně pak dalších nejméně pětasedmdesát tisíc lidí. Šlo o mírové město. Bez vojáků a vojenských zařízení. Jmenovalo se Hirošima.

To druhé se jmenovalo Nagasaki a ještě tentýž den, tedy 9. srpna 1945, v něm zemřelo šedesát tisíc, aby v následujících týdnech s bolestmi umíralo dalších nejméně dvacet tisíc lidí. Nevšimněte si však čísel. Jsou zcela nepřesná. Nikdo totiž nedokázal přesně zjistit, kolik mrtvých to bylo a ani které nemoci, jež zabíjely poté, vznikly následkem zmíněného bombardování.

Zkáza obou měst měla být, a donedávna také byla, varováním pro svět. Dnes ale kdekdo mluví o použití jaderných zbraní proti druhému. Paní ministryně Černochová nám dokonce sdělila, že se jich vlastně, budou-li taktické, nemusíme bát. Ale co lidé, kteří budou žít v pásmu, kam taková zbraň dopadne? Ukrajinci? Rusové? Ty můžeme odsoudit k infernu, k peklu? A následné zamoření ovzduší? Radioaktivní mraky větší než ty, které vznikly po havárii Černobylu? Ty zůstanou na místě a budou čekat, až se v nich částičky rozloží a znovu uvidíme »čisté nebe«? Jenže proudění vzduchu se nebude ptát českého generálního štábu nebo bruselského centra NATO, co má dělat. A myslí si paní ministryně, že ve válce, která by mohla případně nastat a již bychom se účastnili zásluhou takových, jako je ona, se použijí jen tzv. taktické jaderné zbraně? Ta taktická zbraň může totiž jedním rázem vymazat třeba Jindřichův Hradec, Zlín nebo Opavu... Ne tedy jenom Mošnov, který prý podle generála v.v. Pavla už připravujeme pro americkou armádu, jak řekl za návštěvy v Polsku, nebo tanky M1-Abrams či se jménem ARMATA. Ta netaktická velká bomba pak celou Prahu, Brno, Plzeň, Ostravu... Podle jednoho amerického analytika, jehož názor také bylo možné přečíst na internetu, okamžitě po svržení atomových pum, dnes nesrovnatelně účinnějších, než tomu bylo v roce 1945, by rázem zahynulo na milion lidí a pak by to šlo jako na drátku. Mrak by nám na dlouho zahalil Slunce. Kontaminována by byla voda. Radioaktivita by vzrostla přes snesitelnou normu. Lidé, zvířata a ryby by mřeli po statisících. Možná, že by se po řadě století zachránivší se opice začaly třeba vytvářet novou civilizaci, ale bylo by to bez lidí. Vzor máme: Planetu opic.

Co tedy navrhuji? Skončit s válkou neválkou na východě Evropy. Už dávno přerostl lokální konflikt ve světový. Zatím doutnající, ale Bidenova administrativa i prostřednictvím svých podřízenců do malého ohýnku stále přifoukává, aby náhodou nezhasl. Přitom zájem většiny lidí je jediný: žít v míru, mít svou práci a nebát se příštího dne. To není těžké pochopit, ale špičky našich »demokratických zemí« a obou »válčících stran« jsou zřejmě méně chápavé.

A ještě něco: Je třeba odmítnout vyhrožování jadernými zbraněmi, ať je vyslovil Medveděv, Langšádlová, Černochová anebo některý z amerických generálů či třeba všehoschopný bavič z Kyjeva.

POZOR! Varování z Hirošimy a Nagasaki je stále platné. Jaroslav Kojzar

Václav Svatopluk Štulc

byl český vlastenec, spisovatel, překladatel, propagátor slovanské vzájemnosti a vlastenecký kněz. Přední člen vyšehradské kapituly, který se zasazoval o obnovení významu pražského Vyšehradu.

Narodil se 20. prosince 1814 v rodině kladenského staršího cechu zednického a rolníka, Františka Štulce. Od útlého mládí byl obklopen vlídným rodinným prostředím. Stejně, jako jeho sourozenci, byl i on veden k četbě vlasteneckých knih, jako např. Pellelova kronika nebo Prorocství slepého mládence. Studoval nejprve na pražské německé škole a na radu učitelů, kteří brzy rozpoznali chlapcovu nadání, od r. 1827 na pražském akademickém gymnáziu na Starém městě pražském, kde se stal žákem Josefa Jungmanna. Již jako student se zajímal o společenský a obrozenecký život. Ještě při studiu na gymnáziu se potkal se známými osobnostmi, jako byli např. Josef Bojislav Pichl, Josef Podlipský, Karel Sabina, Alois Pravoslav Trojan a Karel Hynek Mácha. Po ukončení gymnázia začal studovat filozofii a při tom zde navázal přátelství s polským knížetem Jerzym Henrykem Lubomirským.

Do počátku 30tých let 19. století spadají první literární pokusy Václava Štulce – elegická sbírka šestnácti básní *Na Tatrách a pod Tatrami*, která vyjadřuje autorovo poznání útlaku slovanského lidu. Později se pak ještě stal autorem vlasteneckých básní a řady náboženských spisů, přispíval doněkterým časopisům a překládal z němčiny a polštiny. Na podzim roku 1835, jako čerstvý absolvent Filozofické fakulty začal studovat na Teologické fakultě, také v Praze. Jeho životní krok byl ovlivňován studiem spisů Bernarda Bolzána. Studenti kolem Štulce vytvořili vlastenecký kroužek, jemuž němečtí studenti Štulciáni a mladí vlastenci udržovali styk s Josefem Jungmannem a pomáhali mu při expedici jeho slovníku. Na kněze byl Štulc vysvěcen 4. srpna 1839. Prvním působištěm mladého kněze se stala Kvílická fara. Roku 1843 přijal místo duchovního správce v ústavu pro slepce a později v blázinci v Kateřinské ulici v Praze. V této době napsal knihy *Životopisy svatých*, (např. *Život sv. Josefa, pěstouna Pána Ježíše: na památku, Život sv. Ferdinanda, vyznavače Páně: na památku, Život sv. Vincencia de Paul, Život sv. Wojtěcha, biskupa i mučedníka, patrona národu Českého, Padesáté báje / pro naše milé maličké sebral V.S. Štulc*. Od roku 1847 až do roku 1862 redigoval periodikum *Blahověst*. V poezii si oblibu a úspěch získal sbírkami *Pomněnky na cestách života, Perly nebeské, čili Podobenství a propovědi Páně, České dumy, Harfa sionská*. V roce 1848 se zúčastnil Slovanského sjezdu v Praze a byl pověřen úlohou zprostředkovatele mezi Českým a Polským výborem. Ještě téhož roku byl jmenován profesorem náboženství na Staroměstském gymnáziu v Praze, kde působil dvanáct let. Vyučoval dějepis a český jazyk. Jeho žáky byli např. Vítězslav Hálek a Jan Neruda. V roce 1860 se stal vyšehradským děkanem a pocity ze svého zvolení vyjádřil tímto čtyřverším směřovaným i ke své osobě: „*Vyšehrade, slavný hrade, prach tvůj v smutný hrob se klade; ducha tvého i tvůj stín, kéž uhájí věrný syn!*“

Definitivně opustil pedagogickou dráhu, po celý svůj život se věnoval vzkříšení slávy Vyšehradu. Proto byl také po smrti dosavadního probošta Vojtěcha Ruffera roku 1870 jednomyslně zvolen vyšehradským proboštem. Slavnostní instalace se konala 30. července 1871. V této vysoké církevní funkci se mimo jiné zasloužil o výstavbu budovy nové proboštské rezidence. Za protihabsburské postoje v politickém týdeníku *Pozor* si v dubnu a květnu 1863 odpykal dvouměsíční žalář v církevní věznici. Roku 1870 se stal proboštem vyšehradské kapituly, kde se zasadil o vybudování nového proboštství, kanovníckých domů. Spolu s F. L. Riegrem se zasloužil o o proměnu Vyšehradského hřbitova v Národní pohřebiště. Z jeho iniciativy v roce 1875 nejstarší dochovanou rotundu sv. Martina koupila za 500 zlatých Vyšehradská kapitola a konečně mohly začít historické renovace a romanizace podle návrhů českého architekta a archeologa Antonína Bauma. Zahájil přestavbu kostela sv. Petra a Pavla podle plánů Josefa Mockera, na kterou věnoval čtyřicet tisíc zlatých, konce prací se však již nedožil. Spolku Svatobor daroval sedm tisíc zlatých. Podpořil spolu s Františkem Ladislavem Riegrem a Mikulášem Karlachem myšlenku Slavína na vyšehradském hřbitově a dal na Vyšehrad vlastním nákladem přenést sochu sv. Václava z Václavského náměstí, dílo sochaře raně barokního sochaře Jana Jiřího Bendla, a barokní sochu sv. Ludmily ze Slupi. V roce 1880 byl jmenován konzistorním radou krakovským a litoměřickým, o rok později domácím prelátem papežským. Štulc zemřel 9. srpna 1887 a 12. 8. byl pochován na Vyšehradském hřbitově.

K počtí Václava Svatopluka Štulce je dnes část Vyšehradských sadů nazývána Štulcovy sady a od roku 1910 je v nich umístěna na pískovcovém podstavci ve tvaru odstupněného hranolu mezi dvěma

pylony bronzová polopostava Václava Štulce, držícího v ruce svazek listin. (Poprsí je dílem sochaře Štěpána Zálešáka). Jeho odhalení se zúčastnili i zástupci z Kladna v čele se starostou MUDr. Jaroslavem Hruškou.

Václav Svatopluk Štulc na Kladno nikdy nezapomínal, rád se do Kladna vracel. Z jeho pera se dochovalo i několik básní věnovaných jeho rodišti. Významným svátkem pro Kladno se stal květen 1872, kdy Václav Štulc přijel vysvětit kapli sv. Floriána. Na jeho rodném domě čp. 54 poblíž Kladenského zámku byla v říjnu roku 1934 umístěna pamětní deska. Svého času byla deska sejmuta a deponována v místním muzeu. 18. prosince 1993 byla na rodný dům Václava Svatopluka Štulce instalována její kopie. J. Kůstka

PÍŠETE NÁM OBČANSKÉ FORUM . Celosvětové EKO divadlo

Není pochyb o tom, že se klima globálně otepluje. Zda je to jev zcela přirozený nebo zaviněný činností člověka, jeho chtivostí neustálé materiální nadspotřeby? Moderní se stala hra těch lidských, kanibalských "olihní" na ochránce přírody. Náhle se nám vylíhly tisíce a tisíce ekologických organizací, které dostávají dotace na jakousi činnost, marně ochrany přírody, která je ničena bezuzdným pokrokem.

Naše rodina si na žádné ekology nehraje. V naší vsi kdysi stával kravin, který prozápadní pokrokáři nechali zbourat. Hovězí maso nám prý budou tisknout EKO D3 tiskárny. Stáje byly přirozeným domovem vlaštovek, jiříček, jestli se nepletu. Jiříčky prý nosí svým hostitelům štěstí. U nás na vsi se usadily, nevím proč, právě u nás, a to ve všech koutech oken směřujících kupodivu na západ, odkud fouká vítr a žene se déšť. Asi 9 je těch hnízdeček. Je to milá podívaná, jak houfně stavějí a opravují ta hnízda, jak v nich, snad celé příbuzenstvo, krmí to svoje věčně hladové potomstvo a to už od božího rána až do večera. A potom že ptactvo není užitečné. Zajímavé jsou tu prudké nálety jiříček ke hnízdům, jedněch přes druhé a to, že se ve vzduchu nikdy nesrazí. Při tom svém snažení přirozeně trousí nemalou agresivního trusu na skla i parapety. Skla však stačí občas otřít a na parapety dát kus igelitu nebo zbytku koberce. Na podzim se houfně sesedají na el. drátech, které shodou okolností máme zase před domem na východní straně. Další pěkná podívaná. Jsou jich tam desítky snad i stovky. Jako notičky na notovou osnovu tam sedají, až posléze jednoho dne zmizí, jako by jich nikdy ani nebylo. Věrně se však každým rokem k nám vracejí. U žádného domu ve vsi nepozorují takové jiříččí hemžení jako u našeho domu. Ještě byly vidět i u oken OÚ, kde se scházejí duchodci.

Snad nám opravdu nosí to zmiňované štěstí a naší rodině se bude dařit. Nejme fanatictí ekologičtí farizejové, nežádáme od státu žádné obří dotace či náhradu "škod", vzniklých hnízděním těch jiříček u našich oken. Děláme jen to, co by měl dělat každý člověk pro naši přírodu, bez nároku na finanční odměnu. Ten pokrok neustálé chtivosti nadspotřeby nás jednou zahubí všechny. Zachrání celosvětovou faunu a floru ten dobře placený EKO byznys? Eva Dolejšová

IMPRESIONIZMUS (6)

August RENOIR (*Autoportrét 1910*) s narodil v Limoges v 25. února 1841 v rodině krejčího, od roku 1845 byl už Pařížanem. Od mládí musel pracovat, jako třináctiletý maluje na porcelán a zdá se mu to nejkrásnějším povoláním. Chvilke volna trávi v Louvru, zapomíná na jídlo. Po vyučení se ocitá na dlažbě, dílna neunesla konkurenci strojové malby. Uchytil se u malíře záclon, na tkaninu kreslí biblické výjevy pro trh v koloniích. Touto prací si vydělal aspoň tolik, že mohl nastoupit roku 1862 do umělecké školy v Gleyrově ateliéru (École des Beaux-Arts v Paříži). Tam se setkal s budoucími přáteli impresionisty. Už předtím však maloval obrazy. Jako šestnáctiletý namaloval *svou babičku* – to

je jeho nejstarší dochovaný obraz. Zaujímá ho lidská postava, ale ve spojení s přírodou. V letech 1865-70 nemá často ani na barvy. Podporuje ho rodina Le Coeur, podpora však končí aférou s jejich dcerou. V roce 1870 odmítl nabízenou protekci a narukoval do války-sloužil v Bordeaux. Jeho velitel mu umožnil i tam malovat. V době komuny získal povolení k volnému pohybu – policejního ředitele Rigaulta kdysi zachránil před zatčením. Po boku Clauda Moneta maluje plachetnice, regatu, vystihuje proměnlivost vody. Také velmi pohlednou „renoirovskou“ dívku, která se mazlí se psem, svou budoucí manželku Alici, která mu záhy představovala *symbol mateřství*. Roku 1881 cestuje – Alžír, Madrid, Řím, Sicílie. Zde se setkal s Richardem Wagnerem a během 45 minut nakreslil jeho portrét. Pracovní postupy malířovy – zprvu hlavně špachtlí. Tu brzy opustil, používal pak tvrdý ohybný štětec, umožňující nanášet tenké vrstvy jimiž prosvítá podmalba. Neměl rád příliš silné vrstvy – to že vede ke špíně, prachu a prasklinám. Měl rád hladký povrch, po němž mohl přejet rukou. Je těžké slovy postihnout umělce, který oslavil život tak spontánním a okouzlejícím způsobem. Tolik jasu a harmonie, něhy nenajdeme snad u nikoho jiného. Přináší krásu a půvab, nenajdeme u něho nic, co by nás šokovalo. Vidí krásu tam, kde ji ostatní nejsou schopni nalézt – jeho postavy nejsou ideálně krásné, jsou ale Renoirovské. On netrvá na souměrnosti a správných proporcích, a to mu někteří současníci vyčítali. Byl malířem radosti, úsměvů, milostného kouzla a kvetoucího bytí. Obdivoval barevnost šatů, krásu šperků na šiji žen, nikdo nenamaloval krásnější akty. Koupající se ženy v přírodě, cesty po louce plné květů, skupiny hrajících si dívek, slunce a odpočinek, veslaři, bulváry, slavný Paridův soud a také mateřská láska. Byl posedlý prací, vytvořil víc než tisíc obrazů. Když mu byla o den odložena operace, nechal si od manželky přinést náčiní a maloval až do odjezdu na sál. Ve dvacátém století se jeho zdraví prudce zhoršovalo. Byl odkázán na vozík, který mu neumožňoval vytvářet klasická plátna. Sochařil, když už ani on sám nemohl, dohlížel na jiné přikazoval, co a kde přidat a co ubrat. Zemřel roku 1919.

Co na závěr – jako pro mnoho dalších je i mým malířem nejoblíbenějším. P. Hruban

Okresní rada Klubu Českého pohraničí

POZVÁNKA

členů KČP a příslušníků OS na Okresní sněm KČP
dne 5. září 2023 v 15.00 hodin
v rest. Pod Červeným bukem na Vyhaslém

Milady Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077 [E-mail: ov.kladno@kscm.cz](mailto:ov.kladno@kscm.cz), [WEB://http://kladno.kscm.cz](http://kladno.kscm.cz) **MIČ 47 437**
Nevyžádané příspěvky se nevracíme